

Ready to Rumble!

Arie Pieters

Ready to Rumble!

Arie Pieters

Schrijver: Arie A. Pieters
Omslagontwerp: Arie A. Pieters
Foto's/fotografie: Arie A. Pieters
Foto pagina nr. 11 Paramount Pictures, promotiefoto
Foto pagina nr. 12 Kathleen Gable †
ISBN: 9789463673969
Uitgegeven door: Mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
Copyright: Arie A. Pieters, 2018 ©

Inhoudsopgave

1. Inleiding
2. Een jonge bekende naast de deur
3. Niemandsland is niet meer
4. Een eigen 'koninkrijk', eigen regels
5. Afscheid van oude bekenden
6. Een nieuwe lente
7. Een familie van 'witte raven'
8. 'A Murder of Crows'
9. Feiten & weetjes
10. Bedreigingen
11. Nuttige adressen

1. Inleiding

Een luchtgevecht om een krentenbol! Dat krijg je soms te zien als je op weg bent richting 'Kraaienland'. In dit geval waren het twee mantelmeeuwen, die met elkaar 'op de vuist' gingen en die hun uiterste beste deden om er alleen met de krentenbol vandoor te gaan. De wilde achtervolging ging tussen de takken van een hoge populier door, maar mede door de scherpe bocht die ze daardoor moesten maken verloor de voorste van het duo de begeerde bol... Die eindigde na een buiteling van pakweg vijftien meter hoogte op een grasveldje pal achter de populieren, die het ruziënde duo net was gepasseerd. Beiden zetten nu vrijwel gelijktijdig een duikvlucht in richting de buit..! Maar daar schoot vanuit één van de populieren ineens een zwarte schim richting de krentenbol en het druk ruziënde duo. Het was het mannetje van het nog jonge kraaienpaar, dat sinds een paar maanden de baas was in dit stukje 's-Gravendeel.

Twee tegen één..., dat is eigenlijk geen partij. Zeker niet als je weet dat de mantelmeeuwen ook nog een kop groter zijn dan hun tegenstander... Inderdaad, het was niet eerlijk, want dit was niet zomaar een zwarte kraai. Hij was bijna een kop groter gegroeid dan zijn ouders, die pakweg driehonderd meter verder nog steeds hun territorium hebben. En toen het een jonge vogel was werd al snel duidelijk dat hij bijna niet af was te stoppen. De uitkomst van het korte gevecht was dus heel anders dan de meeste lezers in eerste instantie vast gedacht zullen hebben... En went u er maar vast aan, want er zal heel wat afgeknokt worden in dit vijfde boek over mijn dynamische kraaienpaar, Clark en Carole. En dat komt dan vooral omdat er voor zoonlief een belangrijke plaats is ingeruimd in dit boek.

Mede dankzij hem en zijn wederhelft heb ik kunnen zien hoe jonge kraaienparen een eigen plek veroveren in de plaatselijke kraaienwereld. Het is dus niet meer dan logisch om hem een hele prominente rol te geven in dit boek. Tenslotte was dat iets wat ik nog niet had meegemaakt in de ruim vier jaren dat ik Clark en Carole nu dagelijks volg. Uiteraard zal er ook weer aandacht zijn voor het dynamische duo, maar we kijken dit keer in eerste instantie hoe het Connor en Cara vergaat. Het jonge paar heeft uiteraard ook weer namen gekregen en ook dit zijn namen met een Keltische oorsprong. Dat is een hele bewuste keuze geweest, want onder andere in de Keltische mythologie kwamen kraaien (en ook raven) er heel wat beter af dan in de mythen en sagen die in de vroege middeleeuwen het 'levenlicht' zagen.

Maar goed, het begon allemaal met Clark en Carole, of beter gezegd het begon in 2006 met Clark. En hoewel ik ook in deze inleiding weer even in zal gaan op die eerste ontmoetingen met deze unieke, nu inmiddels statige kraaienheer van middelbare leeftijd, heb ik besloten om dat toch wat korter te houden dan in de eerdere boeken. Het gaat anders voor de lezers die deze vier boeken hebben aangeschaft wel een erg 'lange zit' worden. Voor wie echt alles over de beginperiode wil weten is het dus aan te raden om de eerdere boeken te lezen. Goed, Clark dus... Ik leerde hem als jonge vogel (uit een nest van het voorjaar van 2006) kennen in de omgeving van de begraafplaats en het toenmalige verzorgingshuis, waar ik op dat moment als vrijwilliger werkzaam was. (Als lid van de kunstcommissie zorgen wij er alweer bijna dertig jaar voor dat de wandelgangen van een mooie en kunstzinnige aankleding voorzien zijn.) Clark, die toen nog naamloos door het leven ging, dook telkens op in de voortuin van het zorgcentrum en vlakbij het fietspad.

En op dat moment had ik in mijn toch behoorlijk omvangrijke verzameling natuurfoto's nauwelijks een fatsoenlijke foto van een zwarte kraai. Niet onlogisch, want zwarte kraaien zijn niet bepaald dol op mensen. Althans de meeste in het wild levende kraaien zijn dat niet. Van jongs af aan leren de ouders hen dat mensen wezens zijn waar je voor uit moet kijken, dus vaak is een zwarte kraai al gevlogen als je tot een meter of tien komt. Maar bij de jonge Clark was dat anders. Al snel ontdekte ik dat ik hem tot een meter of zes kon naderen. Altijd keek hij dan op, om in te schatten wat hij van mij kon verwachten. En nadat hij even oogcontact had gezocht ging hij daarna weer verder met het zoeken naar eetbare zaken, die zich schuil hielden in het grasveld in de voortuin van het zorgcentrum. Uiteindelijk lukte het om hem tot een kleine vier meter te benaderen. Het ritueel was standaard hetzelfde: Opkijken, oogcontact zoeken en de conclusie trekken dat het hier een bekende betrof, die blijkbaar geen kwaad in de zin had en dan weer rustig verder gaan met zijn dagelijkse zoeken-naar-voedsel-beslommingen. En zo lukte het, dankzij deze gemoedelijke jonge vogel, om nu ook eindelijk eens wat aardige foto's te schieten van een zwarte kraai. Daarbij moet ik wel een aantekening maken, want een echte 'zwarte' kraai was hij op dat moment nog niet... Net als later zijn eigen jongen had hij destijds in 2006-2007 nog deels witte vleugels. Later ontdekte ik dat dit bij hem en zijn kroost niet erfelijk was, maar dat het vooral te maken had met eenzijdig voedsel, waaronder ook flink wat brood. Maar in de loop van 2007, nadat hij meer dan een jaar in de omgeving van het territorium van zijn ouders was rond blijven hangen, was hij ineens verdwenen... Dat was echter niet het einde van het verhaal, want tot tweemaal toe liepen we elkaar toevallig weer tegen het lijf.

Voor hoe die ontmoetingen in zijn werk gingen en hoe wij de band, die wij in 2006 en 2007 hadden opgebouwd weer in ere herstelden, verwijs ik de lezer verder naar met name het eerste boek: 'A life in black & white'. Op 21 juni 2014 besloot ik om dagelijks zijn 'avonturen' te gaan volgen. Ik werk als freelancer, dus met soms wat kunst en vliegwerk is er altijd wel tijd in te passen voor één (in de praktijk bijna altijd twee) dagelijkse bezoeken aan 'Kraaienland', zoals ik zijn territorium ben gaan noemen. Maar de gevederde vriend was op dat moment allang geen vrijgezel meer en na een tijdje dook zijn wederhelft op: Een fraaie, strak in een zwart, glimmend verenpak gestoken kraaiendame. Het was wel duidelijk dat zij al langer van een afstandje, ongetwijfeld met verbazing, had zitten kijken hoe haar partner op slechts drie, vier meter van een mens voedsel liep te zoeken. Maar uiteindelijk wist zij toch haar schroom te overwinnen en wist ik met hulp van Clark, die haar telkens met aanroepen duidelijk probeerde te maken dat ze niets te vrezen had, ook haar vertrouwen te winnen. Goed, en dan heb je dus ineens een band met twee zwarte kraaien. Via de hedendaagse sociale media op het internet (vooral facebook) begon ik daarna al snel wat foto's en bevindingen te delen. Van meerdere facebook vrienden kreeg ik vervolgens de vraag waarom het duo nog geen naam had? En eerlijk is eerlijk, ze hadden groot gelijk, want je kan twee dieren met wie je een nauwe band hebt opgebouwd niet zomaar naamloos door het leven laten gaan. 'Bovendien zijn ze nu ook beroemd geworden', voegde één van mijn facebook vrienden nog toe aan die kort durende discussie. Dit omdat er een artikel in het Algemeen Dagblad had gestaan, over mijn dagelijkse belevenissen met de beide gevleugelde vrienden. En over die namen hoefde ik niet lang meer na te denken, nadat de kreet 'beroemd' eenmaal was gevallen.

Als fan van klassieke films uit het 'zwart-wit' tijdperk waren er eigenlijk voor mij geen betere namen denkbaar dan Clark & Carole. En de mede-kenners van klassieke films weten dan dat het hier gaat om Clark Gable en Carole Lombard: Zonder enige twijfel het bekendste echtpaar uit de historie van de 'klassieke film'. Namen die prima pasten bij het dynamische, gevleugelde duo. Clark was nu inmiddels uitgegroeid tot een statige, maar ook stoere kraaienman en Carole was een mooie, kleine en altijd 'aanwezige' (lees drukke) kraaiendame. Maar natuurlijk vergeten we ook in dit boek een korte geschiedenisles niet, want er zullen (helaas) heel wat jongeren zijn die geen idee hebben wie Clark Gable en Carole Lombard waren.

Clark Gable & Carole Lombard

Als we kijken naar onze hedendaagse tijd waren ze met enige fantasie het beste te vergelijken met bijvoorbeeld Brad Pitt en Angelina Jolie. Het was met afstand het beroemdste echtpaar uit de tijd van de zwart-wit film. Maar er zijn verder wel wat verschillen. Zo zijn Pitt en Jolie nu inmiddels gescheiden. Aan het huwelijk van Clark Gable en Carole Lombard kwam een einde doordat Carole Lombard om het leven kwam tijdens een dramatische vliegramp (januari 1942), waarbij overigens ook haar moeder en de twintig andere inzittenden het leven verloren. Zij begon haar loopbaan als jonge ster in de nadagen van de 'stomme film', maar werd pas echt wereldberoemd toen de geluidsfilm zijn intrede deed. Haar doorbraak zette door toen zij de ster werd in een aantal 'screwball comedy's'. Films die een komische ondertoon hadden en die uitblonken door 'spitse' dialogen en verrassende wendingen. Clark Gable had zijn faam vooral opgebouwd als de ster in drama's en hoort bij elke zichzelf respecterende film liefhebber bekend te zijn.

Al was het alleen maar door zijn vertolking van Rhett Butler in de legendarische klassieker 'Gone with the wind' (1940.) Clark Gable overleed in 1960.

**Clark Gable en Carole Lombard in 1939 gefotografeerd.
(Bron: Wikipedia.org. Promotiefoto Paramount Pictures..)*

De op de vorige pagina's afgebeelde opname van Clark Gable en Carole Lombard is overigens één van de weinige foto's die nog beschikbaar is voor het zogenaamde 'public domain'. Veel prachtige oude opnamen uit de tijd van de zwart-wit film zijn inmiddels 'opgenomen' in de archieven van bureaus/stockfoto-bedrijven. De onderstaande foto is gemaakt door familie van Clark Gable. Tijdens een fotosessie met een professionele fotograaf, vandaar dat beiden niet in de camera keken.

2. Een jonge bekende naast de deur

Het is altijd leuk om oude bekenden tegen het lijft te lopen, maar soms is die term niet bruikbaar, simpelweg omdat het geen 'oude' bekende betreft, maar een 'jonge' bekende. En dat was in dit specifieke geval dus echt letterlijk zo, want toen ik Connor aan de rand van 'Kraaienland', het territorium van zijn ouders weer tegenkwam was hij nog maar zo'n negentien á twintig maanden oud. Ik had al wel gehoord van kennissen dat er in de zomer van 2017 een vermoedelijk jong kraaienpaar had geprobeerd te nestelen in één van de oude platanen op de dijk van 't Schenkeltje. Dat is de straat die feitelijk zo'n beetje de zuidelijke grens markeert van 'Kraaienland'. Maar op dat moment had ik er totaal niet bij stil gestaan dat de mannelijke helft van dat duo weleens het jonge mannetje uit het nest van 2016 zou kunnen zijn. Op zich logisch, want normaliter is dertien, veertien maanden voor een kraai wel erg jong om een broedpoging te wagen. Sommige jonge kraaien zijn op die leeftijd ook nog vrijgezel en hangen dan in groepjes in de polder rond, aan de rand van dorpen en buurtschappen. Uit zulke groepen jongelingen ontstaan dan nieuwe paartjes. Maar eigenlijk had ik er in mijn achterhoofd toch een beetje rekening mee moeten houden, want onze 'grote broer' (hij was met afstand de grootste van de drie jongen uit het nest van 2016) was een apart geval, zelfs voor een mannelijke jonge kraai was hij erg ondernemend. En moeder Carole had het op een gegeven moment moeilijk om hem onder de duim te houden, toen hij eenmaal een stoere puberkraai was geworden. Brutaal, avontuurlijk, voor niets en niemand bang en als er iets eetbaars te vinden was altijd haantje de voorste. Hij was echt in alles de tegenpool van het jonge vrouwtje uit dat nest.